

PARLAMENT EUROPEJSKI

2004

2009

Dokument z posiedzenia

14.2.2008

B6-0076/2008

PROJEKT REZOLUCJI

zamykającej debatę nad oświadczeniami Rady i Komisji

zgodnie z art. 103 ust. 2 Regulaminu

złożyli

Joseph Daul, Marianne Thyssen i Klaus-Heiner Lehne, w imieniu grupy politycznej PPE-DE

Martin Schulz, Udo Bullmann i Edit Herczog, w imieniu grupy politycznej PSE

Bilyana Ilieva Raeva, w imieniu grupy politycznej ALDE

Daniel Cohn-Bendit, Monica Frassoni i Rebecca Harms, w imieniu grupy politycznej Verts/ALE

Brian Crowley, w imieniu grupy politycznej UEN

w sprawie wkładu w dotyczącą strategii lizbońskiej debatę na wiosennym szczycie Rady Europejskiej w 2008 r.

B6-0076/2008

Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie wkładu w dotyczącą strategii lizbońskiej debatę na wiosennym szczycie Rady Europejskiej w 2008 r.

Parlament Europejski,

- uwzględniając pakiet strategiczny Komisji dotyczący strategii lizbońskiej, obejmujący komunikat Komisji dla Rady Europejskiej – Raport strategiczny w sprawie odnowionej strategii lizbońskiej na rzecz wzrostu i zatrudnienia: rozpoczęcie nowego cyklu (2008-2010), zatytułowany „Utrzymanie tempa zmian” (COM (2007)0803) – Część I - ocena krajowych programów reform, komunikat Komisji dla Rady i Parlamentu Europejskiego: Wniosek dotyczący wspólnotowego programu lizbońskiego na lata 2008-2010 (COM (2007)0804), zintegrowane wytyczne na rzecz wzrostu i zatrudnienia (2008-2010) (COM (2007)0803) – Część V,
  - uwzględniając komunikat Komisji w sprawie realizacji strategii lizbońskiej na rzecz wzrostu i zatrudnienia przez państwa członkowskie i regiony za pośrednictwem polityki spójności UE w latach 2007-2013 (COM(2007)0798),
  - uwzględniając 27 krajowych programów reform lizbońskich przedstawionych przez państwa członkowskie,
  - uwzględniając komunikat Komisji: „Interes Europy: sukces w dobie globalizacji” (COM(2007)0581),
  - uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z marca 2000 r., marca 2001 r., marca 2005 r., października 2005 r., marca 2006 r. oraz marca 2007 r.,
  - uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 15 listopada 2007 r. w sprawie europejskiego interesu: osiągnięcie sukcesu w dobie globalizacji (B6-0435/2007),
  - uwzględniając art. 103 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że Komisja obiecała w pełni uwzględnić opinie Parlamentu wyrażone w rezolucjach w sprawie Lizbony i podkreślając w szczególności rezolucję w sprawie globalizacji przyjętą w Strasburgu w listopadzie 2007 r.,
- B. mając na uwadze, że w swoich poprzednich rezolucjach Parlament wyraził silne poparcie dla strategii lizbońskiej oraz ze szczególnym zadowoleniem przyjął zmienione podejście skoncentrowane na strategii na rzecz wzrostu i zatrudnienia,
- C. mając na uwadze, że istnieje silna zależność między wzrostem gospodarczym, zatrudnieniem, walką z ubóstwem oraz integracją społeczną,
- D. mając na uwadze, że Unia oraz państwa członkowskie są współodpowiedzialne za podjęcie działań w związku z wyzwaniem, możliwościami i niepewnością obywateli w odniesieniu do globalizacji; mając na uwadze, że UE jako podmiot działający globalnie

musi podjąć spoczywającą na niej odpowiedzialność polityczną i przyczynić się do osiągnięcia i kształtowania trwałego rozwoju na świecie w dobie globalizacji, aby ludzie na całym świecie mogli wykorzystać możliwości stwarzane przez globalizację,

- E. mając na uwadze, że jednolity rynek stanowi ważne i skuteczne narzędzie budowania dynamicznej i konkurencyjnej gospodarki opartej na wiedzy oraz umacniania konkurencyjnej pozycji Europy na światowym rynku w celu poprawy jakości życia swoich obywateli,
- F. mając na uwadze, że zgodnie z mandatem grupy koordynacyjnej Parlamentu Europejskiego ds. strategii lizbońskiej i w poszanowaniu kompetencji innych komisji PE, w rezolucji tej nie zostaną omówione szczegóły bieżącej legislacji, ani procesu konsultacji,

Uwagi ogólne

1. ponownie podkreśla znaczenie energicznego wdrożenia strategii lizbońskiej, kładąc nacisk na współzależność postępów gospodarczych, społecznych i środowiskowych w tworzeniu dynamicznej i innowacyjnej zrównoważonej gospodarki;
2. jest przekonany, że rozwój gospodarczy oraz przyszły dobrobyt w Europie zależą od możliwości stworzenia lepszych warunków zrównoważonego wzrostu i zwiększenia zatrudnienia oraz od działań podjętych w odpowiedzi na szanse i wyzwania wynikające z globalizacji, zmian demograficznych i globalnych zagrożeń dla środowiska naturalnego; wspólnym narzędziem Unii Europejskiej jest zmieniona strategia lizbońska i zintegrowane wytyczne;
3. uważa, że w celu zapewnienia sukcesu odnowionej agendy lizbońskiej należy zwiększyć wzrost gospodarczy Europy, który, będąc dziś na bardzo niskim poziomie ok. 2% PKB, jest niewystarczający, by stworzyć odpowiednią liczbę miejsc pracy;
4. zwraca uwagę, że jedynym z podstawowych problemów, jakiemu gospodarka europejska musiała stawić czoła w ostatnich latach, jest niedostateczny popyt na rynku wewnętrznym, związany z brakiem zaufania części konsumentów i inwestorów, a także, że wzrost konsumpcji musi wynikać ze zwiększenia dochodów w efekcie wzrostu wydajności i zatrudnienia;
5. przyznaje, że w nadchodzącym okresie przed Unią stoi wiele wyzwań, takich jak: liczba ludności, która ok. 2020 r. zacznie się zmniejszać, zwiększona presja gospodarcza ze strony konkurencji światowej, wyższe ceny energii, zmiany klimatyczne oraz brak równowagi społecznej; jest zdania, że Europa musi odpowiedzieć na te wyzwania stosując właściwy zestaw instrumentów politycznych;
6. zauważa, że program lizboński rozwija się pomyślnie; zauważa jednak również, że nadal występują niedociągnięcia w jego wdrażaniu oraz że jest fakt, że europejski proces rozwoju w kierunku wyższego wzrostu, tworzenia miejsc pracy, odpowiedniego zabezpieczenia socjalnego i właściwej ochrony środowiska naturalnego jest ciągle narażony na kryzysy;

7. zauważa, że jako jeden z większych eksporterów i importerów towarów na skalę światową, jako największy światowy eksporter usług i jako drugi co do wielkości odbiorca i drugie źródło bezpośrednich inwestycji zagranicznych UE jest jednym z głównych beneficjentów otwartej gospodarki światowej; uważa, że w związku z tym na UE spoczywa duża odpowiedzialność za rozwiązywanie światowych problemów;
8. z zadowoleniem przyjmuje globalny wymiar procesu lizbońskiego i stwierdza, że strategia lizbońska stanowi odpowiedź Europy na szanse i zagrożenia globalizacji; w związku z tym wyraźnie podkreśla znaczenie współpracy transatlantyckiej, jak również poprawy współpracy z innymi ważnymi partnerami takimi jak Chiny, Indie, Brazylia oraz z innymi obszarami gospodarczymi na świecie;
9. zasadniczo wzywa do zastosowania środków mających na celu zwalczanie protekcjonizmu zarówno w obrębie Unii Europejskiej, jak i poza nią; wzywa do współpracy i uczciwego podejścia podczas prowadzenia dlouhańskiej rundy negocjacji;
10. podkreśla niezaprzeczalną wartość konsekwentnej polityki stabilności i wzrostu oraz znaczenie stabilności makroekonomicznej jako źródła zaufania, które stanowi podstawę do osiągnięcia celów lizbońskich; zaznacza, że w interesie stabilności makroekonomicznej wzrostowi wydajności musi towarzyszyć bardziej sprawiedliwy podział dóbr oraz wzmocnienie spójności społecznej; zwraca w związku z powyższym uwagę na wezwanie do zwiększenia dochodów w celu dorównania śródkresowemu wzrostowi wydajności;
11. tak jak Komisja, podkreśla wysoką współzależność gospodarczą państw członkowskich oraz że motywacja do przeprowadzenia wspólnego programu reform zaznacza się mocniej w strefie euro;
12. zwraca uwagę, że celem nadrzędnym jest zabezpieczenie stabilności rynków finansowych oraz zauważa, że ostatnie załamanie rynku kredytów hipotecznych pokazuje, iż UE musi opracować środki nadzoru służące zwiększeniu przejrzystości i stabilności rynków finansowych oraz lepszej ochronie klientów; wymaga przeprowadzenia oceny bieżących systemów i narzędzi nadzoru ostrożnościowego w Europie i nalega na prowadzenie ścisłych konsultacji z Parlamentem prowadzących do opracowywania jasnych zaleceń dotyczących sposobów poprawienia stabilności systemu finansów oraz zdolności do zapewnienia długoterminowego bezpieczeństwa finansów dla przedsiębiorców europejskich;
13. zwraca uwagę, że zasada pomocniczości odgrywa ważną rolę w umożliwieniu państwom członkowskim dostosowania uzgodnionych wspólnie strategii politycznych dotyczących zarówno bezpieczeństwa, jak i elastyczności, do konkretnych praktyk i tradycji krajowych rynków pracy;
14. przypomina, że polityka spójności stanowi podstawową zasadę traktatów oraz narzędzie służące osiągnięciu celów polityki lizbońskiej na rzecz wzrostu i zatrudnienia, a na innowacje i cele lizbońskie przeznaczony jest do 75 % środków w ramach polityki spójności; uważa, że możliwość wywierania nacisku za pomocą polityki spójności UE, a szczególnie funduszy strukturalnych i spójności, należy wykorzystać do wdrożenia programu lizbońskiego na szczeblu regionalnym oraz że należy uważnie monitorować

wyniki tego procesu na poziomie regionalnym i lokalnym; uważa, że obecny korzystny rozwój gospodarczy powinien być bodźcem do dalszych reform; podkreśla potrzebę przeanalizowania skutków wdrożenia strategii lizbońskiej na szczeblu regionalnym, przy czym rok 2008 jest pierwszym rokiem, w którym można dokonać oceny wstępnych wyników rozdysponowania środków w ramach polityki spójności (z ang. earmarking exercise);

15. uważa, że badania naukowo-techniczne stanowią jeden z kluczowych elementów programu lizbońskiego; zgadza się co do ogromnego znaczenia pobudzenia działalności badawczej oraz co do faktu, że państwa członkowskie powinny podjąć dodatkowe działania w celu osiągnięcia swoich celów inwestycyjnych w zakresie badań i rozwoju do 2010 r., określając sposoby osiągnięcia krajowych celów inwestycyjnych w zakresie badań i rozwoju wyznaczonych na 2010 r. oraz zaznaczając, jak strategię w dziedzinie badań i rozwoju przyczynią się do stworzenia europejskiego obszaru badawczego; podkreśla, że niezbędne przejście do gospodarki o niskim wykorzystaniu związków węgla poprzez rozwijanie i wdrażanie nowych technologii otworzy przed UE szereg możliwości; zwraca uwagę na ogromne możliwości, jakie stwarza gospodarce europejskiej rozwój i rozprzestrzenianie się nowych technologii i usług, które pomogą w „dekarbonizacji” gospodarki światowej; z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji w sprawie wprowadzenia tym kontekście ram tzw. „piątej wolności” — swobodnego przepływu wiedzy, który dopełnia pozostałe cztery wolności: swobodnego przepływu towarów, usług, ludzi i kapitału — oraz w sprawie połączenia zasobów UE i państw członkowskich w dziedzinie badań i rozwoju w celu zapewnienia ich skuteczniejszego wykorzystania;
16. z zadowoleniem przyjmuje ostatnie inicjatywy i inwestycje w zakresie polityki przemysłowej i badawczej; w tym kontekście przyjmuje z zadowoleniem Europejski Instytut Innowacji i Technologii oraz program Galileo, uznając je za skuteczny środek służący powiązaniu potrzeb w zakresie innowacji technologicznych z programem badawczym przemysłu; z zadowoleniem przyjmuje europejskie programy GNSS (Galileo i EGNOS) jako kluczowe projekty UE; podkreśla wartość gospodarczą i publiczną tych programów oraz korzyści płynące z nowych usług i rynków;
17. uważa, że aby zapewnić wiodącą pozycję Europy w dziedzinie gospodarki i techniki niezbędne są sieci doskonałości; uważa, że państwa członkowskie i regiony powinny wspierać rozwój klastrów doskonałości oraz środki pobudzające konkurencję i współpracę między nimi w celu dalszego propagowania kultury innowacji; uważa, że Komisja, państwa członkowskie oraz władze regionalne i lokalne powinny podjąć dalsze kroki w celu aktywnego wspierania ściślejszej współpracy między organami publicznymi, ośrodkami badawczymi, uniwersytetami i przemysłem;
18. podkreśla znaczenie pomyślnego dokonania przejścia do epoki cyfrowej przedsiębiorstw, obywateli i władz Europy i rzeczywistego zbudowania opartego na wiedzy społeczeństwa i gospodarki, do czego wzywa program lizboński, nawołuje do dalszego rozwoju nauki i technologii w codziennym życiu obywateli oraz promowania dostępnego dla wszystkich społeczeństwa opartego na wiedzy;
19. wzywa rządy państw członkowskich oraz ich administrację regionalną, aby jako najwięksi pracodawcy, nabywcy oraz usługodawcy na wspólnym rynku pobudzały innowacje

poprzez tworzenie rynków pilotażowych dla innowacyjnych produktów i usług;

20. zwraca uwagę, że małe i średnie przedsiębiorstwa (MŚP) odgrywają kluczową rolę w tworzeniu nowych miejsc pracy i wykorzystywaniu nowych badań; zdecydowanie popiera proponowane przez Komisję prawo o drobnej przedsiębiorczości jako narzędzie służące tworzeniu szans dla MŚP i zachęcaniu do kierowania się zasadą „najpierw myśl w małej skali” („think small first”) oraz określeniu zintegrowanego podejścia politycznego w celu uwolnienia potencjału wzrostu na każdym etapie działalności MŚP;
21. uwypukla możliwość wsparcia MŚP poprzez zmniejszenie ich obciążenia przepisami, poprawę ich dostępu do zamówień publicznych oraz opracowanie bardziej przyjaznego mechanizmu finansowania i wykorzystywania innowacji;
22. przyznaje, że w UE innowacyjne technologie muszą szybciej owocować nowymi produktami i usługami; popiera w związku z tym wniosek Komisji dotyczący „trójkąta wiedzy”, obejmującego badania, edukację i innowacje; oczekuje skuteczniejszego inwestowania w nowe umiejętności, uczenie się przez całe życie oraz nowoczesne systemy edukacyjne/szkoleniowe;
23. wyraża zadowolenie z faktu, że Komisja zobowiązała się do zmniejszenia obciążenia regulacyjnego, ma na celu lepsze stanowienie prawa i zachęca państwa członkowskie do przyjmowania równoważnych środków bez stwarzania zagrożenia dla praw uczestnictwa i ochrony konsumenta; oczekuje, że Komisja i Rada spełnią swoje zobowiązania określone w porozumieniu międzyinstytucjonalnym w sprawie lepszego stanowienia prawa; z głębokim zaniepokojeniem zauważa, że w ostatnim okresie Komisja przedstawiła szereg istotnych wniosków legislacyjnych bez uprzedniej oceny skutków czy właściwej oceny skutków wcześniejszego prawodawstwa w tym samym obszarze;
24. w tym kontekście podkreśla potrzebę nowego, kompleksowego podejścia w zakresie polityki zewnętrznej i handlowej, koncentrującego się na umożliwieniu Europie objęcia roli przywódcy w ustalaniu reguł i standardów obowiązujących na całym świecie, ułatwianiu europejskiego eksportu i zapewnianiu, że import spełnia wymagane normy; podkreśla, że Europa musi maksymalizować swój potencjał, stanowiąc platformę umożliwiającą przedsiębiorstwom wchodzenie na rynki światowe oraz atrakcyjną lokalizację dla inwestorów; domaga się ponadto, by wszystkie dwustronne lub regionalne porozumienia handlowe UE będące w trakcie negocjacji zawierały możliwe do wyegzekwowania przepisy dotyczące wdrażania podstawowych norm pracy i innych aspektów godnej pracy, a także wielostronnych standardów środowiskowych;
25. podkreśla raz jeszcze swój pogląd, że dla stworzenia reagującego na zmiany społeczeństwa zasadnicze znaczenie będzie miało podejmowanie decyzji gospodarczych przy zaangażowaniu szerszych kręgów; przypomina o decyzji Rady Europejskiej podkreślającej, że wysoki poziom ochrony społecznej jest kluczowy dla strategii lizbońskiej; potwierdza, że niedopuszczalne jest, aby ludzie żyli poniżej granicy ubóstwa i znajdowali się w sytuacji wykluczenia społecznego; ponownie zaznacza, że wszyscy europejscy obywatele powinni mieć dostęp do godziwej pracy i życia, również po przejściu na emeryturę; wyraża poparcie dla dalszych działań służących wzmocnieniu strategii politycznych na rzecz walki z ubóstwem i wykluczeniem społecznym, aby przyjąć kompleksowe podejście do odnowienia decydujących zobowiązań dotyczących

likwidacji ubóstwa do roku 2010 oraz umożliwienia wszystkim obywatelom europejskim uzyskania dostępu do praw podstawowych; podkreśla prawnie wiążący charakter włączenia Europejskiej Karty Praw Podstawowych do traktatu reformującego z Lizbony; zwraca się o przyjęcie ambitnej agendy społecznej, mającej konkretny wpływ na wyniki realizacji strategii lizbońskiej, przed wiosennym szczytem Rady Europejskiej;

26. ponieważ spójność społeczna i terytorialna to jeden z podstawowych elementów jednolitego rynku, przypomina o znaczeniu zwiększania zaufania obywateli poprzez wspieranie celów społecznych i środowiskowych wspólnych dla wszystkich państw członkowskich, takich jak wysoka jakość miejsc pracy, równość szans, ochrona zdrowia i środowiska naturalnego, przy poszanowaniu europejskiej różnorodności kulturowej; zwraca się do Komisji o zapewnienie ochronnej roli Europy w tych dziedzinach i o unikanie konkurencji między państwami członkowskimi w zakresie przepisów prawnych;
27. uważa, że konieczna jest dalsza integracja sektora transportu ze strategią lizbońską; nalega, aby w ramach nowych zintegrowanych wytycznych dotyczących strategii politycznych priorytetowo potraktować zrównoważony transport, logistykę oraz rozwój sieci transeuropejskich, a także wzywa państwa członkowskie do zagwarantowania, że na nadchodzącym wiosennym szczycie Rady Europejskiej w 2008 r. przedstawione zostaną plany krajowe uwzględniające te priorytety;

Rynek wewnętrzny i strategiczne reakcje na globalizację

28. podkreśla, że sprawnie funkcjonujący rynek wewnętrzny oraz zrównoważona społeczna gospodarka rynkowa stanowią największe zalety konkurencyjne Europy; zauważa, że inwestorom z krajów trzecich rynek wewnętrzny oferuje takie zalety, jak równe szanse i swoboda przepływu, ale że wejście na rynek wewnętrzny powinno wiązać się z podobną otwartością ze strony krajów trzecich o gospodarce rozwiniętej i wschodzącej wobec inwestorów z UE, co stanowi główny czynnik przyciągający inwestycje zagraniczne i zwiększający handel z krajami trzecimi; zauważa, że musimy dodatkowo stworzyć najlepsze warunki ramowe dla przedsiębiorstw europejskich, obejmujące lepsze uregulowania prawne, dobre rządy, zdrową i uczciwą konkurencję, dobrze działające rynki kapitałowe wysokiego ryzyka oraz komercjalizację wyników badań naukowych i innowacji;
29. nakłania państwa członkowskie, aby umieściły konkurencyjność UE w centrum swoich decyzji politycznych oraz aby uczyniły kwestią priorytetową sfinalizowanie jednolitego rynku, zwłaszcza poprzez terminowe i właściwe wdrażanie dyrektyw w sprawie jednolitego rynku oraz usunięcie nieuzasadnionych barier blokujących rynki krajowe; przypomina jednakże, że ustanowienie jednolitego rynku opierało się na konkurencji, współpracy i solidarności, które pozostają głównymi warunkami wstępnymi dalszego rozwijania jednolitego rynku w XXI wieku; podkreśla, że musi zostać on rozwinięty poprzez stosowanie uczciwych zasad konkurencji, skutecznego systemu podatkowego i systemu opieki społecznej oraz dzięki wysokiemu poziomowi ochrony konsumentów;
30. podkreśla konieczność sfinalizowania jednolitego rynku i przeprowadzenia niezbędnych reform; wzywa państwa członkowskie do przyjęcia pozostałych środków koniecznych do stworzenia jednolitego rynku usług w UE, w tym usług finansowych, a także do

zapewnienia, aby krajowe organy regulacyjne wspierały nowych dostawców i nowe produkty, gwarantując równe warunki i odpowiednią przejrzystość oraz bezpieczeństwo prawne interesów indywidualnych inwestorów; jest zdania, że nowe inicjatywy polityczne mające zakończyć tworzenie jednolitego rynku powinny w większym stopniu kierować się analizą ich wpływu na rynki, sektory gospodarcze i środowisko naturalne, jak również na sferę społeczną;

31. podkreśla potrzebę odpowiedniego poziomu ochrony praw własności intelektualnej i popiera inicjatywę na rzecz przystępnego cenowo, bezpiecznego i skutecznego systemu patentowego, który motywowałby do inwestycji i wysiłków badawczych, a także zwiększyłby zdolności innowacyjne, zwłaszcza MŚP; wzywa wszystkie trzy instytucje do współpracy na rzecz porozumienia politycznego w sprawie rzeczywistego ulepszenia systemu patentowego, który pozwalałby obywatelom korzystać z nowych produktów i usług po przystępnych cenach;
32. zauważa, że instrumenty rynkowe obejmują szeroki wachlarz mechanizmów politycznych, które w coraz większym stopniu wykorzystywane są do osiągnięcia celów w zakresie ochrony środowiska; wyraża pogląd, że instrumenty rynkowe takie jak podatki, opłaty i handel emisjami mogą promować skuteczne wykorzystanie zasobów naturalnych i mogą przyczynić się, w tym kontekście, do osiągnięcia celów agendy lizbońskiej;
33. ponownie wyraża pogląd dotyczący korzyści wynikających z przeniesienia obciążeń podatkowych z pracy na degradację środowiska i uważa, że jest to skuteczny sposób podejścia do problemów związanych zarówno ze środowiskiem, jak i z zatrudnieniem; jest również zdania, że należy zmniejszyć obciążenia związane z zatrudnieniem, aby stworzyć więcej miejsc pracy i zwalczać nielegalną działalność gospodarczą;
34. zwraca uwagę, że takie cele jak bezpieczeństwo dostaw energii, zapewnienie obywatelom Europy trwałej mobilności oraz energii po przystępnych cenach oraz utrzymanie sprawiedliwych cen można osiągnąć za pomocą tej samej strategii, co w przypadku ambitnej ochrony klimatu;
35. w związku z tym wzywa Komisję do spójnego i szybkiego wprowadzenia w życie decyzji podjętych na wiosennym szczycie w 2007 r. i sprawienia, aby energia pochodząca ze źródeł odnawialnych oraz wydajność energetyczna były rzeczywiście priorytetami wspólnej polityki energetycznej;
36. zaznacza, że najważniejszym zadaniem UE i innych krajów uprzemysłowionych jest przedstawienie gospodarki na gospodarkę energooszczędną opartą na odnawialnych źródłach energii oraz że skutecznym podejściem w tym przypadku jest wprowadzenie w życie już dostępnych technologii, do czego potrzebne jest jednak podjęcie śmiałych kroków politycznych, w tym zachęt oraz uzgodnionych wielostronnie sankcji mających zastosowanie wobec krajów, które nie są przygotowane do przyjęcia przypadających na nie obciążeń; podkreśla, że niezbędne przejście do zrównoważonej gospodarki o niskim wykorzystaniu energii i związków węgla poprzez rozwijanie i wdrażanie nowych technologii otworzy przed UE szereg możliwości;
37. podkreśla znaczenie polityki transportowej dla przeciwdziałania zmianom klimatycznym oraz działań dotyczących szerszego zakresu problemów związanych z ochroną

środowiska, popiera politykę, która ograniczy zbędny transport za pomocą zróżnicowanych środków, a także apeluje o przeprowadzanie odpowiedniej strategicznej oceny wpływu na środowisko wobec transeuropejskich sieci transportowych;

38. wzywa państwa członkowskie do szybkiego rozszerzenia wzajemnie połączonych i interoperacyjnych transeuropejskich sieci transportowych, ze szczególnym uwzględnieniem potrzeb nowych państw członkowskich, w ramach skutecznej, zrównoważonej i przyjaznej dla środowiska polityki transportowej; wzywa Komisję i państwa członkowskie do zastosowania właściwych instrumentów politycznych w celu pełnego wykorzystania potencjału ekologicznych, inteligentnych systemów transportu oraz innowacji technicznych;
39. zauważa, że dlatego właśnie kluczową kwestią jest zapewnienie, że popyt na usługi logistyczne w przyszłości będzie wiązał się z mniej szkodliwym oddziaływaniem na środowisko i ograniczeniem emisji gazów cieplarnianych; uważa, że zrównoważony transport zależy od zdolności decydentów na poziomie europejskim, krajowym i regionalnym do dawania skutecznych bodźców, aby osoby korzystające z usług transportowych, przewoźnicy oraz producenci pojazdów nie ustawali w wysiłkach na rzecz stworzenia bardziej przyjaznego dla środowiska rynku usług logistycznych;

Rynek pracy i inwestowanie w ludzi

40. przyznaje, że strategia UE na rzecz wzrostu i zatrudnienia przynosi korzyści, podkreśla jednak jednocześnie, że nie wszyscy obywatele UE są beneficjentami tych korzyści; podkreśla, że aby stawić czoła globalizacji oraz wyzwaniom demograficznym należy bezwzględnie zapewnić ludziom niezbędne umiejętności i możliwości, tak aby przyciągnąć więcej osób na rynek pracy i sprawić, by praca stanowiła opcję dla każdego, w szczególności poprzez środki ukierunkowane na ludzi, którzy są najdalej od rynku pracy;
41. podkreśla, że aby zagwarantować swobodny przepływ i mobilność na rynku pracy Rada musi niezwłocznie przyjąć dyrektywy dotyczące organizacji czasu pracy, warunków pracy pracowników czasowych i przenoszenia praw emerytalnych oraz zmienić dyrektywę w sprawie Europejskiej Rady Zakładowej; podkreśla, że zniesienie przeszkód dla mobilności na europejskim rynku pracy umożliwia zwiększoną ochronę europejskiej siły roboczej; zauważa, że UE musi podjąć wysiłek, by wytłumaczyć obywatelom korzyści płynące z podejścia łączącego w sposób skuteczny rozszerzenie, integrację, solidarność i mobilność pracowników;
42. ponownie stwierdza, że Europa nie może sobie pozwolić na obecne, wysokie wskaźniki bezrobocia; zwraca uwagę, że gwałtowne zmiany zachodzące na świecie nie pozostaną bez wpływu na europejski model społeczny; jest zdania, że aby stawić czoła wyzwaniom demograficznym i zabezpieczyć równowagę finansów publicznych, Europa musi przeprowadzić reformy rynków pracy i systemów opieki społecznej w celu wzmocnienia zachęt do pracy i zapewnienia ludziom możliwości i umiejętności radzenia sobie ze zmianami oraz ułatwienia im powrotu do pracy zarobkowej; zwraca uwagę, że aby utrzymać swoją konkurencyjność na arenie światowej, UE musi podjąć szereg reform; uważa, że wraz z intensyfikacją dialogu społecznego podnosić się będzie poziom zaufania między przedsiębiorstwami a pracownikami niezbędny do takiego trybu postępowania;

podkreśla znaczenie wdrożenia wspólnie uzgodnionych zasad dotyczących modelu elastycznego rynku pracy i bezpieczeństwa socjalnego we wszechstronny i zrównoważony sposób zarówno dla pracowników, jak i pracodawców;

43. podkreśla, że na elastyczną pracę jest coraz większe zapotrzebowanie zarówno ze strony pracodawców, jak i pracowników, a w obliczu wyzwań związanych ze zmianami demograficznymi stanowi ona sprawdzony sposób zwiększenia zatrudnienia kobiet oraz przedłużenia kariery zawodowej ludzi starszych; przypomina, że wykształcenie, kwalifikacje i szkolenia stanowią element wysokiej jakości zatrudnienia oraz że należy zwrócić uwagę na zachęty socjalne dla rodzin, między innymi na infrastrukturę opieki nad dziećmi, która stanowi jeden z warunków wstępnych zwiększenia udziału kobiet w rynku pracy; popiera przyjęcie zrównoważonego zbioru wspólnych zasad dotyczących modelu elastycznego rynku pracy i bezpieczeństwa socjalnego, łączącego elastyczność i bezpieczeństwo dla pracowników i dla pracodawców na rynku pracy; zachęca państwa członkowskie do uwzględniania tych wspólnych zasad podczas konsultacji dotyczących krajowych programów reform z partnerami społecznymi oraz podkreśla podstawową rolę środków służących godzeniu życia zawodowego z prywatnym, propagowania równych szans dla wszystkich, szkolenia i przekwalifikowania, aktywnych strategii politycznych dotyczących rynku pracy, odpowiedniej ochrony socjalnej oraz powstrzymania segmentacji rynku pracy poprzez zagwarantowanie praw pracowniczych wszystkim zatrudnionym;
44. docenia znaczenie elastycznych i sprawnie funkcjonujących rynków pracy dla integracji społecznej poprzez stworzenie możliwości zatrudnienia dla wszystkich grup w społeczeństwie; dlatego wzywa państwa członkowskie do liberalizacji przepisów dotyczących zatrudnienia oraz do inwestowania w szkolenia i aktywne strategie polityczne dotyczące rynku pracy, aby stworzyć jak najlepsze warunki dla wysokiego zatrudnienia i mobilności zawodowej;
45. z zaniepokojeniem zauważa tendencję zwiększania się nierówności w zakresie dochodów i dobrobytu w państwach członkowskich; uważa, że należy odwrócić tę tendencję poprzez właściwe działania na szczeblu krajowym i europejskim w celu doprowadzenia do powstania bardziej spójnego społeczeństwa oraz zagwarantowania, że obywatele odczuwają korzystne skutki wzrostu;
46. zauważa, że niektóre państwa członkowskie wprowadziły pojęcie minimalnego wynagrodzenia; proponuje, by inne państwa członkowskie skorzystały z ich doświadczenia;
47. z zadowoleniem przyjmuje przygotowany przez Komisję wspólnotowy program lizboński na okres 2008-2010, w którym Komisja jaśniej określa priorytety i przewiduje jedynie dziesięć głównych celów do wypełnienia w latach 2008-2010; podkreśla jednak, że strategia lizbońska stanowi istotną sposobność połączenia różnych koniecznych reform oraz instrumentów gospodarczych, środowiskowych i dotyczących zatrudnienia w jeden program reform; wzywa zatem Komisję, by – zamiast dzielić je na odrębne działania polityczne – utrzymała swoje spójne i integracyjne podejście opierające się na wielowątkowej strategii politycznej;

Pomiar postępów i monitorowanie procesu lizbońskiego

48. z zadowoleniem przyjmuje wysiłki Komisji Europejskiej na rzecz zmniejszenia biurokracji, zwłaszcza mające na celu pomoc małym i średnim przedsiębiorstwom, oraz poprawę oceny skutków prawnych; ubolewa jednocześnie, że Parlamentowi i Komisji do tej pory nie udało się osiągnąć porozumienia co do sposobu takiej oceny prawnej; w tym kontekście ponawia swój apel o niezależną, zewnętrzną kontrolę oceny skutków;
49. z zadowoleniem przyjmuje cel Komisji, aby zmniejszyć obciążenia administracyjne dla firm; oczekuje konkretnych wskazówek, jak osiągnąć ten cel przy jednoczesnym zapewnieniu dobrych rządów; podkreśla, że rząd na wszystkich szczeblach może przyczynić się do osiągnięcia tego celu i dlatego powinien być zaangażowany w odnośne decyzje polityczne; w kontekście zmniejszania biurokracji i upraszczania prawodawstwa europejskiego apeluje o przejrzysty monitoring zakresu, w jakim pole manewru stworzone przez europejskie akty prawne jest w rzeczywistości wykorzystywane przez państwa członkowskie, w celu uwzględnienia specyficznych cech krajowych i „wąskich gardeł” innowacyjności w trakcie transpozycji prawa;
50. uważa, że państwa członkowskie, wraz z zainteresowanymi stronami na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym, są głównymi realizatorami celów lizbońskich; zwraca uwagę, że kraje otwarte na konkurencję zewnętrzną, wprowadzanie reform i dążenie do równowagi budżetowej, jak również na wysokiej jakości inwestycje publiczne i prywatne, odnotowały największy wzrost i stworzyły najwięcej miejsc pracy; ubolewa, że strategia lizbońska jest nadal słabo widoczna w polityce krajowej wielu krajów UE; uważa, że w celu zapewnienia jej skutecznego wdrażania konieczna jest mobilizacja wszystkich zainteresowanych podmiotów gospodarczych; uważa przede wszystkim, że aktywniejsze zaangażowanie partnerów społecznych, parlamentów krajowych, regionalnych i lokalnych władz oraz społeczeństwa obywatelskiego poprawi wyniki osiągnięte w ramach strategii lizbońskiej i wzmocni publiczną debatę na temat właściwych reform; popiera przedstawiony państwom członkowskim wniosek Komisji w sprawie umacniania współpracy z parlamentami krajowymi i regionalnymi przy jednoczesnym uwzględnieniu dorocznych debat na temat wdrażania krajowych programów reform;
51. podkreśla znaczenie zaangażowania władz i podmiotów regionalnych i lokalnych dla zakresu i innowacyjnego charakteru dokonań; w tym kontekście przyjmuje z zadowoleniem żywe zainteresowanie Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów monitorowaniem strategii lizbońskiej;
52. przypomina, że zintegrowane wytyczne stanowią ważny instrument koordynacji oraz wspólne ramy dla różnych państw członkowskich w celu przeprowadzenia własnych krajowych programów reform; uważa, że analizy i reakcje państw członkowskich pokazują, że wytyczne są skuteczne, niemniej jednak potrzebne są poprawki, jeśli chodzi o dostosowanie do nowych warunków gospodarczych i warunków zatrudnienia oraz działania następcze (analizy porównawcze) państw członkowskich; wzywa do bardziej wszechstronnego stosowania i wdrażania wskaźników i celów;
53. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdania krajowe sporządzone przez Komisję Europejską; apeluje jednak o bardziej systematyczne podejście podkreślające zarówno sukcesy, jak i niedociągnięcia; popiera wniosek Komisji w sprawie wprowadzenia

punktów wymagających szczególnej uwagi jako części procedury wielostronnego nadzoru, stwarzający także szansę na usprawnienie krajowych reakcji politycznych;

54. uważa brak odpowiedniego monitorowania za główną przeszkodę dla dokonywania opartych na rzetelnych informacjach wyborów politycznych; podkreśla w tym kontekście, że znacznie lepiej można by wykorzystać doświadczenie i wiedzę europejskich zdecentralizowanych agencji w sferze ich kompetencji;
55. w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje decyzję Rady z 2006 r. o naprawie niedostatku danych kontrolnych oraz powierzeniu Komitetowi Regionów sporządzenia analizy „Strategii na rzecz wzrostu i zatrudnienia”, obejmującej 104 regiony i miasta UE, które dzieliły się swoimi poglądami na temat wdrażania strategii lizbońskiej; studium to zostanie przedstawione w trakcie wiosennego szczytu Rady w 2008 r.; podkreśla, że studium to pokazuje, czy przepis dotyczący przeznaczenia funduszy strukturalnych pomaga skierować większą część wydatków w ramach tych funduszy na innowacje i cele związane z ochroną środowiska; oczekuje, że studium zawierać będzie ocenę wartości dodanej, jaką przyniosła regionalizacja strategii lizbońskiej;
56. uważa, że nie jest wcale oczywiste, w jaki sposób należy zmierzyć sukces agendy lizbońskiej lub, mówiąc bardziej ogólnie, jakie wskaźniki byłyby właściwe do pomiaru postępów; jasno twierdzi jednak, że monitorowanie sukcesów i porażek nie może ograniczać się do wskaźników ekonomicznych takich jak DNB, gdyż DNB jest w najlepszym wypadku wskaźnikiem tworzenia bogactwa w danym okresie, nie dostarcza jednak nawet wiarygodnych informacji na temat poziomu bogactwa społeczeństwa, ani w najmniejszym stopniu nie wskazuje, jakim kosztem społecznym i ekologicznym tworzone jest dodatkowe bogactwo;
57. stwierdza, że konieczne jest opracowanie i stosowanie wielopłaszczyznowego podejścia do oceny dobrobytu ludzi, wykraczającego poza PKB/DNB; dlatego z zadowoleniem przyjmuje obrady drugiego światowego forum OECD, które odbyło się w tym roku w Stambule pod hasłem „Pomiar i promowanie postępu społeczeństw”, a także dyskusje prowadzone w trakcie konferencji „Wzrost – co poza nim?” w Parlamencie Europejskim na zaproszenie Komisji na początku grudnia 2007 r., ponieważ wiarygodne dane stanowią istotną podstawę dokonywania świadomych wyborów politycznych;
58. w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje pracę wykonywaną przez różne dyrekcje generalne Komisji w celu opracowania nowych wskaźników jakościowych; wzywa, aby stosować te wskaźniki w nadchodzących ocenach krajowych programów lizbońskich oraz zintegrować je z monitorowaniem Komisji, niezależnie od tego, czy odnoszą się one do wymiaru społecznego, jak wskaźnik ubóstwa, czy też środowiskowego, jak wskaźnik bioróżnorodności, tworząc w ten sposób pełniejszy zbiór wskaźników mierzących osiągnięcia strategii lizbońskiej;
59. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji i parlamentom państw członkowskich oraz krajów kandydujących.